

[Bomholt.]

Det er nødvendigt at have en kort udvalgsbehandling, men jeg kan på mit partis vegne sige, at vi er villige til at tilendebringe udvalgsbehandlingen meget hurtigt, om det skal være i indeværende uge.

Arnth Jensen: Når en enkeltperson pludselig vinder en stor gevinst, eller der daler en gave ned i hans turban, eller hvis en forening eller institution modtager en uventet større økonomisk hjælp, hænder det vist ikke så sjældent, at man overvurderer rækkevidden af de midler, man således kommer i besiddelse af. Ønskerne, der næres, viser sig ved nøjere beregning at være adskilligt større, end pengemidlerne rækker til. Når jeg tænker tilbage på den forhandling, vi havde, da vi vedtog denne fond, når jeg husker de højstemte forventninger, der dengang kom til orde, så har jeg indtryk af, at det er en sådan situation, vi befinder os i ved behandlingen af dette forslag. Forslaget er jo en konsekvens af den ændring i lov om tipstjenesten, der blev vedtaget i samlingen 1949—50, og hvorved det bestemtes, at det overskud, der ved tipningen fremkom udover, hvad idrætten skulle have plus støtten til almenyttige formål og til ungdommens friluftsliv, alene skulle tilfalde en studiefond, hvis renter — ikke kapitalen eller overskuddet, men renterne — skulle stilles til rådighed til institutioner, der yder studielån eller legater til ubemidlede, dygtige og evnerige unge, som søger uddannelse ved læreanstalter og fagskoler. Lovforslagets rækkevidde er altså forud fastlagt, idet det omhandler elever ved alle læreanstalter og fagskoler, og midlerne, der er til rådighed, er kun renterne af selve fonden. Man kan ikke, som det ærede medlem hr. Bomholt før syntes at give udtryk for, bruge af selve fonden. Når derfor den højtærede undervisningsminister i lovforslagets § 2 slår fast, at det kun gælder elever ved læreanstalter og fagskoler, som er offentligt anerkendte, skal jeg i og for sig ikke bebrejde ministeren dette, idet jeg godt kan tiltræde denne bestemmelse, men jeg må påpege, at det er en afgrænsning, som ændringen til tipsloven egentlig ikke berettiger, og som måske retteligst, når lov skal følges og lov skal holdes, hører hjemme i bestyrelsens forretningsorden eller i bestyrelsens direktiver. Trods denne foreslåede indskrænkning må man vel regne med, at 130 000—140 000 unge, hvis de alle er dygtige og evnerige — og det tror de vel nok selv de er —, kan nære forventning om at komme ind under denne ordning; men når det er sådan, er det så ikke også

berettiget at se lidt på, hvor store midlerne er? Som medlem af tipselskabets bestyrelse er jeg i stand til at give visse oplysninger dels om, hvad der hidtil er tilflydt fonden, dels om udsigterne for fremtiden, og jeg tror, det er gavnligt at se på disse, ikke mindst efter det ærede medlem hr. Bomholts tale.

Da rigsdagen i maj 1950 vedtog loven om ændringer i tipsloven, bestemtes det, som jeg før har sagt, at en del af tipstjenestens overskud skulle gå til en studiefond, og da tipstjenestens ugentlige omsætning på daværende tidspunkt udgjorde omkring 1,5 mill. kr., kunne man regne med et smukt beløb, der årlig skulle tilfalde studiefonden. Da Dansk Tipstjeneste pr. 30 juni 1950 afsluttede sit regnskab for første regnskabsår, blev der da også til studie- og legatfonden 5,5 mill. kr. Allerede for næste regnskabsår, der sluttede pr. 30. juni 1951, var den del af overskuddet, der skulle tilfalde studiefonden, faldet, men der blev dog et beløb på ca. 3,7 mill. kr., hvilket også må anses for at være antageligt. Når der det første år blev et meget større beløb, var det, fordi det omfattede mere end eet regnskabsår, så det normale, man kunne regne med, ville være de 3,7 mill. kr.

Imidlertid har vi her i rigsdagen også vedtaget en anden lov, nemlig loven af 14. juni 1951 om afgift af tipning, hvori man indførte den ordning, at statskassen skal have en afgift af 5 øre for hver tippet række. Medens det hidtil havde kostet 25 øre at tippe en række, steg prisen altså fra august 1951 til 30 øre pr. række, og denne afgift tilfalder ubeskåret statskassen, således at tipperne ikke får mulighed for større præmiebeløb i anledning af forhøjelsen. Allerede dengang forudsagde man i mange kredse, at omsætningen ville falde, når man forhøjede prisen, og det har i høj grad vist sig at være rigtigt. Omsætningen i Dansk Tipstjeneste udgjorde i hele foråret 1951 mellem 1,2 og 1,3 mill. kr. pr. uge, men efter indførelsen af 5 øres afgiften er omsætningen faldet, således at den i efteråret 1951 ekskl. afgiften ikke i en eneste uge er nået op på 1,2 mill. kr., og i 1952 er omsætningen foreløbig under 1 mill. kr. om ugen.

Når man spørger, hvad dette betyder for studiefonden, må man erindre sig, at studiefonden som før anført først får andel i den sidste del af tipstjenestens overskud, idet den del, der ikke tilfalder idrætten, skal udgøre 5 mill. kr., før studiefonden får noget; formål af almen kulturel karakter og velgørende eller andre almenyttige formål skal nemlig først have hver 2½ mill. kr. Det betyder, at tipstjenestens overskud skal an-